

μέσα στα δόντια του.

Ο κύριος Αναστάσης πού τó μυαλό του ξανάχε φτερουγίσαι στή γυναίκα του παρακολουθούσε τόν ύπουρο μ' προσοχή. Γιατί ήταν τάχα έτσι κακοκεφιασμένος πρωί-πρωί ο κύριος ύπουρος; "Α-ξάφνα μιά ιδέα τού καρφώθηκε στό μυαλό. "Αν ήταν κι αυτός από αυτούς πού... "Αν κι' αὐτονοῦ ἡ γυναίκα... "Ο κύριος Αναστάσης έφερε στό νοῦ του τήν κυρία ύπουρου, νέα, ώμορρα, άφράτη, καναρίσισα... Θυμήθηκε πώς μιά μέρα πούγε ροβόλησει απερωχημένους στήν έξοχή, γιά νά ξεσκάση, τήν εἶδε στό ύπουργικό αυτοκίνητο μ' ένα κύριο νέο και καλοκαμωμένο, πλάι - πλάι, σάν τά πουλιά τού ζευγαρώουν στις φολές. "Έτσι λοιπόν θάταν. Και καθώς τó μάτι του ξανάπεσε στό κατουνιασμένο μούτρο τού ύπουρου, έτσι χωρίς νά τó σκεφθῆ, πάνω στό δρόμο πούχαν πάσει ἡ ιδέες του, μέσα στό σίφουνα τών στοχασμῶν πού βρισκότανε, άνοιξε τó στόμα του έτοιμος νά τόν ρωτήση :

- Κ' ἡ δική σου τ' ἴδια ;

"Άξάφνα όμως άνοιξε ἡ πόρτα και μπήκε ὁ διευθυντής τού ύπουρου. "Ο θόρυβος κούγινε, ξύπνησε τόν κύριό Αναστάση άπ' τόν ἐφιάλτη μέσα τόν ὁποῖο παραδερνε. "Αναλογίστηκε τί πηγαι νά κάνει κ' έβριζε. Σηκώθηκε ἡ τρίχα του, ὄρωσε ὀλόκορμος. "Άρχισε νά ξεροκαταπινῆ με βίαι, σά νάχε σταβῆ ἡ ερώτηση στό στόμα του, έτοιμη νά βγῆ έξω, σάν νά προσπαθοῦσε νά καταπιῆ κι' αὐτή τήν καταριμένη του γλώσσα...

***

"Έτσι βυθισμένος στίς σκέψεις του έφτασε, ὁ κύριος Αναστάσης, μπρός στους "Άγιους Θεοῶρους. Τό ἐκκλησάκι τούφραζε τó δρομo κι' αναγκάστηκε νά σταθῆ. Έβριζε μιά ματιά γύρω του, και χωρίς διαταμοῦ πειά πῆρε τόν άνήφορο. Πέρασε μπρός άπ' τόν "Αἱ Γιωργή τó Καρότυο, σταυροκοπήθηκε και ροβόλησε κατά τά στενοσόκακα τού Λέικα. "Έκει κάπου, στήν ὁδόν Χαβρίου, ήταν τó κατηλιεῦ πού συχνάχε χρονια τώρα. Γιατί ὁ κύριος Αναστάσης πού δέν τῶραζε οὔτε στό στόμα του, πού δέν πατοῦσε ποτέ του σέ ταβέρνα, ὁ κύριος Αναστάσης τῶπινε πειά, τῶπινε σά φάρμακο, τῶπινε σά βάλσαμο, γιά νά μαλακώῃ ὁ πονος του...

Μπήκε στή ταβέρνα, και κάθισε σέ μιά γωνιά μονάχος του. "Ο κάπελας πούδερε τά βίτσια του και τίς παραξενιές του, τού πήγε ένα εζατοσταράκι κρασί κι' ένα ποτήρι. Τό εζατοσταράκι αὐτό κι' άλλα δύο - τρία πού ὀχόντουσαν κατοπινά, τῶπινε ὁ κύριος Αναστάσης γουλιά-γουλιά, με τó κεφάλι άκουμπισμένο στό στήθος, με τά βλέφαρα μισκλειστά.

Τίς ὥρες αὐτές ὁ κύριος Αναστάσης ταξείδευε στό περασμένο του. Θυμήτανε τή παλιά του εὐτυχία, ἡ καρδιά του σπατάραγε από τόν πονο. Νέος άζομα τότε δέν εἶχε κανένα στό κόσμο, καμιά ἔγνοια, καμιά φρονιτιά. Πουλί πετούμενο. Νεοδιορισμένος στό ύπουργείο ήτανε εὐχαριστημένος άπ' ὅλα. "Η καρδιά του ήταν ἄλαφρα σάν τó πουτόλο, τά χορτίσια τόν λαχταρίζαν και σάν ροβόλας στις γειτονιές σαλειάνε ἡ κορτινές, παίζανε ἡ γοιλίες, άναμείριζαν ὀ κλωνίον τού βασιλικού... Πουά νά τόν πρωτοδῆ και πουά νά τόν καιρωσῆ... "Άξέχαστα περασμένα !...

Κ' ὅσπερα ὀργῆ Θεοῦ ἀλήθεια - πῆγε και κάθισε στό σπίτι τῆς κυρῆ Θωμαῆς. Νοίκιαζε δωμάτια σ' εἰσγένηδες ἡ κυρῆ Θωμαῆ, ἔκανε ἁρσενειές, ἔραχνε τόν καιρέ, ἔξερε γιατροσόφια και βότανα γιά τίς ἀρρώστιας. Τόν κύριος Αναστάση τόν πήρε από τήν πρώτη μέρα με τó καλό μάτι. Κι' ὅταν μιά μέρα κρεββατώθηκε από άνεμοπύρροια - καλύτερα νά πῆθαινε - φώναξε τήν άνιψιά της, τή Ζωΐτσα, νά τόν περιποιηθῆ. Καλόκαρδη ἡ Ζωΐτσα, ὀβελή, γλυκομίλιτη, δέν ἔλειπε στιγμή άπ' τó κρεβάτι του. "Ο κύριος Αναστάσης βυλιαντώθηκε άπ' τήν καλωσύνη της. Φαινότανε σωστός άγγελος τότε ἡ Ζωΐτσα. "Η κυρῆ Θωμαῆ καταλαβε τόν καιμό του κ' ἔχρσε λάδι στή φωνιά. "Αναψε και φούντωσε ὁ κύριος Αναστάσης. Τούγινε πάθος ἡ Ζωΐτσα, και πῶς και μαράζει. "Ενα βοάου τά μιλῆσανε με τήν κυρῆ Θωμαῆ και ὄσπανε τά χέρια. "Η Ζωΐτσα ἦταν ὀραφανῆ κι' ἔμεινε με τή γαριά της. Πρωτῆ δέν εἶχε. Μά ὁ κύριος Αναστάσης δέν ἠπτελε λεφτά. Τῆ γυναίκα λιμαστῆσε. Τόν "Απρίλη γινανε κι' ὅλας οἱ γάμοι του. Τό βοάου της Πρωτομαγιάς τόν πρωτογοκρίναξε γιά ψύλλοι πῆδημα. Κ' ὅσπερα ἄρχισε ἡ καθημερινῆ φαγοῦρα. Κόλαση σωση ἡ Ζωΐτσα τού ! Μά τί ἔχει νά κάνει; Τάπινε ὁ κύριος Αναστάσης τά φαρμάκια και δέν μιλοῦσε. "Ελάπιε... Με τόν καιρό θά ξαναγλυποῦσαν, θά ξαναβρίσκει τήν εὐτυχία του... Και τά χρονια περνοῦσαν...

"Ένα ἀπομεσημέριο ὁ κύριος Αναστάσης ἔγνωισε σύγκρουο στό κορμί του, καθώς εργαζότανε στό ύπουργείο. Εἶχε καλάδες, δέν ἦταν στό καλό του. Πῆρε τó καπέλλο του, διπλώθηκε στό πανωφόρι του και τράβηξε γιά τó σπίτι. Στό δρόμο σκεφατότανε τήν γυναίκα του και στενωχωριόταν. Πρωτῆ φορά τῆς γύριζε έτσι ἄξάφνα, ἀρσαστημένος, άπ' τόν καιρό πού τόν περιποιηθῆκε ἔργηνη άζομα στίς θειάς της, τῆς κυρῆ Θωμαῆς. Πῶς θά τόν δεχότανε ἀλήθεια ; Θά τόν συμπόναγε ; Θάρχιζε τῆ γκόνια, ὀπως τó συνηθαιε καθημερινά ; "Όταν άνέβηκε τῆ πετροσόκαλα και γύρισε τó πόμολο εἶδε πῶς ἡ πόρτα ἦταν κλειδωμένη και παραξενεύτηκε. Πουά νάχε πάσει ἡ Ζωΐτσα ; Τουμαζότανε νά κατέβῃ νά ρωτήση τῆ γει-

τόνιασα, ὅταν άκουσε από μέσα ἄλαφροπατήματα. Γνώρισε τó σοφρομο άπ' τίς παντοῦφλες τῆς γυναίκας του κι' ἄμέσως ὕστερα άκουσε τῆ φωνῆ της θυμωμένη :

- Ποιός εἶνε ;

- Έγώ ... Έγώ... "Ο "Αναστάσης... "Ανοιξε. . τραῦλισε τρέ-μοντας.

Μά ἡ πόρτα δέν άνοιξε. Σάν νά σάσπισε ἡ Ζωΐτσα από μέσα, σά νά στεκότουνο βουβῆ κι' ἀπολωλαμένη. "Ο κύριος Αναστάσης περιέμε με τó χέρι στό πόμολο. "Άξάφνα τήν άκουσε νά φεύγῃ κι' ἀπόρησε. Στ' αὐτῆ του φτάσανε ὀμιλίες σιγομουμουριστές άπ' τήν τραπέζαρια. "Η καρδιά του χτύπησε ἀπότομα. Τό χέρι του στό πόμολο ἄρχισε νά τρέμῃ. Ποιός ἦταν μέσα στό σπίτι του ; Τά κρονομήματα στή τραπέζαρια ξανακούστηχαν. "Υστερα ξανασοῦθησαν πρὸς τῆ πόρτα ἡ παντοῦφλες τῆς Ζωΐτας. "Ο σύρτης τραβήχτηκε από μέσα. "Η πόρτα άνοιξε. "Ο κύριος Αναστάσης κῦταξε τῆ γυναίκα του κατάρματα. "Ηταν γελαστή κι' αὐτό τού δυνάμωσε τίς ὀποφίες. Τόν κῦταξε από πάνω ὡς κάτω σασιτισμένη λιγο και τοῦλε με φρονῆ πού προσπάθαγε νά τήν κάμῃ πειό μαλακή :

- Γιατί ἦρθες ;... Ξέχασες τίποτα ;... Θές νά στό φέρω ;...

Τά μάγουλά της κοκκίνισαν. Γέλασε νευρικά, έτσι χωρίς λόγο. "Ο κύριος Αναστάσης τράβηξε νά μπῆ μέσα. "Η Ζωΐτσα τόν ἀκολούθησε ἔοτσια :

- "Ελα... Καλά πούρθες. . Θά γνωριστῆς και με τόν ξάδεργο...

"Ἦρθε άπ' τήν Πάτρα και πέρασε νά μᾶς δῆ...

"Ο κύριος Αναστάσης τήν κῦταξε στό μάτια.

Αὐτῆ γύρισε ἀπότομα τó πρόσωπό της και προχώρησε πρὸς τῆ τραπέζαρια φωνάζοντας :

- "Ο άντρας μου εἶνε. "Ἦσουνα τυχερός Μῆτο ε ; Νά, τώρα θά γνωριστῆτε κι' ὅλας...

"Ο κύριος Αναστάσης ἔγνωισε τó αιμα του νά τού άνεβαίνῃ στό κεφάλι. Τά μάτια του θόλωσαν. Κ' ἡ καρδιά του χτυποῦσε - χτυποῦσε σάν τó σφυρί στ' ἄμῶνι... (Τό τέλος στό προσεχές)

✱

ΓΙΑ ΝΑ ΜΑΝΘΑΝΕΤΕ ΚΑΙ ΝΑ ΔΙΑΣΚΕΔΑΖΕΤΕ

- "Αν ένα τραῖνο πού τρέχει με ταχύτητα 48 μιλίων τήν ὄρα σταματήσει ἀπότομα, οἱ επιβάτες θά νοιώσουν τó ἴδιο τράνταγμα τó ὀποῖο θά ἔνοιωθαν αν ἔπεφταν από ὕψος 45 ποδῶν.

- Ένας "Αμερικανός ἐξήγησε ἐσχάτως διαζύγιον ἐπειδή, παρά τῆν δέλαιν του, ἡ σύζυγος του ἐπέτρεψε νά μπῆ ἡ εἰκόνα της σέ κάρτ-ποστάλ δημοσίως πολούμενα.

- "Ο δόκτωρ Φίσερ ὑποστηρίζει ὅτι κατά τόν ἕπνον ἡ κεφαλή πρέπει νά εἶνε, αν ὀχι χαμηλότερον ἀλλά τουλάχιστον στό ἴδιο ὕψος με τά πόδια.

- "Ο νεαρὸς υἱὸς ἐνὸς δολλαριούχου τῆς Νέας "Υόρκης, ὁ Ρόντμαν ὀθανάμωρο εἶνε ἀσφαλισμένος σέ διαφόρους ἐταιρείας ἀντί 4.500.000 δολλαριῶν.

- Ένας πλαστογράφος κατάδικος τῆς Καλλιφρονίας μετανοῖσας φράνεται, ἔφερε μὴχανῆμα διά τó ὀποῖον καθίσταται ἀδύνατος ἡ πλαστογράφος συναλλαγματικῶν, ἐπιταγῶν κ.λ.π.

- Οἱ σοφοὶ ἰσχυρίζονται πως τά ὄνειρα πού βλέπουμε δέν διαρκουνο πού και ὅτι τó μεγαλύτερο ὄνειρον βασταῖται μόλις 5 λεπτά τῆς ὄρας.

- "Η πρώτη "Ιανουαρίου τού έτους 5(1) μ. Χ. ἦτο "Σάββατο.

- Τό 1227 συμπληρώνονται 5927 ἔτη από Κτίσεως Κόσμου, 1271 ἔτη από τού κατακλυσμοῦ, 2805 από τῆς ἰδρύσεως τῆς Καρθαγένης, 2573 από τῆς τελευταίας "Ολυμπιάδος, 2680 από τῆς ἰδρύσεως τῆς Ρώμης, 1857 από τῆς καταστροφῆς τῆς "Ιερουσαλιμ και 1395 από τῆς "Εγείρας.

- Τά πρώτα τραπουλόχαρτα ἐτυπώθησαν στή Βενετία στό έτος 1340.

- Τό μέσον ὕψος τού άνδρός εἶνε 1,68 τῆς δέ γυναίκος 1,58.

- Κάποιος Γερμανὸς ἐφεῦρε ένα ρολοῖ τού ὀποῖου ὁ μηχανισμός συνδέεται διά φωνογράφου και συνεπῶς τίς ὥρες τίς λέει... εἰς ἄπταιστον Γερμανικήν.

- Στήν Περσία γιά νά θεωρεῖται μιά γυναίκα ὡς καλλονῆ πρέπει νά ζυγίξῃ τουλάχιστον...75 ὀκάδες.

- Ένας ἐσταυρωμένος από ἔλκρονοκόμολο ἔργον τού Λεονάρδο ντά Βίντσι πωλήθηκε τελευταίως στήν "Ισπανία ἀντί 775,000 πεσετιῶν ἔνω πρὸ 20 ἔτων ἡ ἦδη πωλήτρια του κυρία Δόν Μορέτο τόν εἶχε ἀγοράσει από ἕναν παλιτζῆ ἀντί 25 φράγκων.

- Γάλλος ἱατρός ἐξετάζων ἀπὸ ἱατρικῆς ἀπόψεως τόν Πασκάλ, τόν Μολιέρον και τόν Σατωβριάνδον, εῦρίσκει ὅτι ὁ πρῶτος ἦτο πάντοτε ἀσθενής, ὁ δεῦτερος νευροπαθῆς κι' ὁ Σατωβριάνδος ἔπασχε από μελαγχολία.

Μεταφ. John Chasseaud

